

בשְׁעוֹרָה לְשֵׁם סֵפֶר תּוֹרָה, אִזְ צְרִיכִים כָּל הָעַם לְסִדּוֹר עֲצָמָם לְמִטָּה בְּאִימָה וּפְחָד, בְּרִתָּת וּבְזִיעַ וּלְכֹחַ לִבָּם, כְּאִלוּ שְׂכַעַת עוֹמְדִים עַל הַר סִינַי לְקַבֵּל תּוֹרָה, וְיִהְיוּ מְקַשְׁבִּים וּמְטִים אֲזִנֵּיהֶם. וְאִין רְשׁוּת לָעַם לְפִתּוֹחַ פִּיהֶם אֲפִלוּ בְּדַבְרֵי תּוֹרָה, כָּל שֶׁכֵּן בְּדַבָּר אַחֵר, אֲלֵא כָּלֶם בְּאִימָה, כְּמִי שְׁאִין לוֹ פֶּה, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, שְׂכַתוֹב (נחמיה ח) וּכְפִתְחוּ עֲמֻדוֹ כָּל הָעַם. (שם) וְאֲזַנֵּי כָּל הָעַם אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשִׁמּוֹצִיאִים סֵפֶר תּוֹרָה בְּצַבּוֹר לְקֹרֵא בּוֹ, נִפְתָּחִים שַׁעֲרֵי רַחֲמִים בְּשָׁמַיִם, וּמְעוֹרְרִים אֶת הָאֲהָבָה לְמַעְלָה, וְצָרִיף אָדָם לומר כֵּן.

בְּרוּךְ שְׁמוֹ שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם, בְּרוּךְ כְּתָרֶךָ וּמְקוּמֶךָ, יִהְיֶה רְצוֹנֶךָ עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וּפְדוּת יְמִינֶךָ הִרְאָה לְעַמְּךָ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ, וְלִהְיֶיעַ לָנוּ מְטוֹב אוֹרֶךָ וּלְקַבֵּל תְּפִלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים. הֲיִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתֹּארִיף לָנוּ חַיִּים בְּטוֹב, וְלִהְיוֹתִי נִפְקָד בֵּין הַצַּדִּיקִים לְרַחֵם עָלַי וְלִשְׁמַר אוֹתִי, וְאֵת כָּל שְׁלִי וְשֶׁל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא הַזֶּן אֶת הַכֹּל, אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַמַּלְאָכִים וּמְפָרְנֵם אֶת הַכֹּל. אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, וְהַמְּלֹכוֹת שֶׁלְּךָ הֵיא. אֲנִי עַבְדְּךָ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמִּשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו וּמִלְּפָנָיו כְּבוֹד תּוֹרַתּוֹ בְּכָל זְמַן וְזִמְנָן. לֹא עַל אִישׁ אֲנִי בּוֹטֵחַ וְלֹא עַל בְּנֵי אֱלֹהִים אֲנִי סוֹמֵךְ, אֲלֵא בְּאֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, שֶׁהוּא אֱלֹהֵי אֲמֶת וְתוֹרַתּוֹ אֲמֶת וּנְבִיאָיו אֲמֶת, וּמְרַבֶּה לַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת וְאֲמֶת. בּוֹ אֲנִי בּוֹטֵחַ, וְלִשְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנִּכְבָּד אֲנִי אוֹמֵר תְּשַׁבְּחוּת. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתִּפְתַּח לִבִּי בְּתוֹרַתְךָ, וְתַתֵּן לִי בְּנִים זְכָרִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹנֶךָ, וְתִשְׁלִים

בְּרִי סְלִיק סֵפֶר תּוֹרָה לְתַמּוֹן, כְּדִין בְּעֵאֵן כָּל עַמָּא לְסִדְרָא גְרַמְיֵיהוּ לְתַתָּא, בְּאִימָתָא בְּדַחִילוֹ בְּרִתָּת בְּזִיעַ, וּלְכֹוֹנָא לְבִייהוּ, כְּמָה דְהִשְׁתָּא קְיָיִמִין עַל טוֹרָא דְסִינַי לְקַבְּלָא אוֹרִייתָא, וְיִהוֹן צִיִּיתִין וְיִרְכוּן אוֹדְנֵיהוּ. וְלִית רְשׁוּ לְעַמָּא לְמַפְתַּח פּוּמִיהוֹן, אֲפִילוּ בְּמִילֵי דְאוֹרִייתָא, וְכָל שֶׁכֵּן בְּמִלָּה אַחְרָא, אֲלֵא כְּלָהוּ בְּאִימָתָא, כְּמֵאֵן דְלִית לֵיהּ פּוּמָא וְהָא אוּקְמוּהָ, דְכְּתִיב, (נחמיה ח) וּכְפִתְחוּ עֲמֻדוֹ כָּל הָעַם. (נחמיה ח) וְאֲזַנֵּי כָּל הָעַם אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּדִ מִפְקִין סֵפֶר תּוֹרָה בְּצַבּוֹרָא, לְמִקְרָא בֵּיהּ, מִתְּפַתְחִין תְּרַעֵי שְׁמַיָּא דְרַחֲמִין, וּמְעוֹרְרִין אֶת הָאֲהָבָה לְעִילָא, וְאֲבַעֵי לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְמִימַר הַכִּי.

בְּרוּךְ שְׁמִיָּה דְמֵאֲרֵי עֲלָמָא, בְּרוּךְ כְּתָרֶךָ וְאוֹתָרֶךָ, יְהֵא רְעוּתְךָ עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וּפּוֹרְקָן יְמִינֶךָ, אַחְזִי לְעַמְּךָ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ, וְלֵאמְטוּי לָנָא מְטוֹב נְהוֹרֶךָ, וּלְקַבְּלָא צְלוֹתְנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רְעוּא קְדָמְךָ, דְתוֹרִיךָ לָן חַיִּים בְּטִיבוֹ, וְלִהְיוּ אֲנָא פְקִידָא בְּגוֹ צַדִּיקָא, לְמַרְחֵם עָלַי, וְלִמְנַטֵּר יְתִי, וְיֵת כָּל דִּילִי, וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא זֶן לְכָלֵא, וּמְפָרְנֵם לְכָלֵא, אֲתָה הוּא שְׁלִיט עַל כָּלֵא, אֲתָה הוּא דְשְׁלִיט עַל מְלַכְיָא, וּמְלַכוּתָא דִּילָךְ הוּא. אֲנָא עַבְדָּא דְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא, דְסִגִּידְנָא קַמִּיהָ, וּמִקַּמִּי דִיקָר אוֹרִייתִיהָ, בְּכָל עֵידָן וְעֵידָן. לֹא עַל אֵינֶשׁ רַחֲצִנָא, וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכְנָא, אֲלֵא בְּאֱלֹהָא דְשְׁמַיָּא, דְהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּט, וְאוֹרִייתִיהָ קְשׁוּט, וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט, וּמְסֻגִי לְמַעְבַּד טְבוּוֹן וְקְשׁוּט. בֵּיהּ אֲנָא רַחֲמִין, וְלִשְׁמִיָּה קְדִישָׁא יְקִירָא אֲנָא אִימַר תְּשַׁבְּחִין. יְהֵא רְעוּא קְדָמְךָ, דְתִפְתַּח לִפְּאֵי בְּאוֹרִייתְךָ וְתִיָּהֵב לִי בְּנִין דְכָרִין דְעַבְדִּין

משאלות לבי ולב כל עמך ישראל
לטוב ולחיים ולשלום, אמן.

ואסור לקרא בספר תורה, רק
אחד לבדו, וכלם מקשיבים
ושותקים, כדי שישמעו הדברים
מפיו כאלו קבלו אותה באותה
שעה מהר סיני. ומי שקורא
בתורה, שיהיה אחד עומד עליו
ושותק, שלא ישמע - רק דבור
אחד לבדו ולא שני דבורים. לשון
קדש אחת, ואחד הוא, ולא שני
דבורים. ואם נמצאים שנים בספר
תורה, זהו חסרון של סוד
האמונה, וחסרון כבוד התורה
נמצא בספר תורה. וצריך קול
אחד, מתרגם אחד, וסוד זה -
קלפה ומת. (סוד העולם וסוד העולם
הבא).

בכל שותקים ואחד קורא,
שכתוב (שמות ב) וידבר אלהים את
כל הדברים האלה לאמר. הוא
למעלה, וכל העם למטה, שכתוב
(שמות יט) ויתצבו בתחתית ההר.
וכתוב ומשה עלה אל האלהים.
ואותו שקורא בתורה, ישים לבו
ורצונו לאותם דברים, וכי הוא
שליח רבונו בסדורם של הדברים
הללו להשמיע לכל העם, שהרי
הוא עומד פדגמה עליונה. משום
כך, מי שעולה לקרא בתורה,
יסדר אותם דברים בראשונה
בביתו, ואם לא, לא יקרא בתורה.
מנין לנו? מאותו דבור, שטרם
ישמיע תורה לעם הקדוש, מה
כתוב? (איוב כח) אז ראה ויספרה
הכינה וגם חקרה. ואחר כך,
ויאמר לאדם הן יראת ה' היא
חכמה וגו'.

אסור לו למי שקורא בתורה
להפסיק בפרשה או אפילו דבר
אחד, אלא רק במקום שהפסיק
משה את הפרשה לעם הקדוש -
יפסיק, ולא יפסיק דברי פרשת
שבת זו בפרשת שבת אחרת.

רעותה. ותשלים משאלין דלבאי, ולבא דכל
עמך ישראל לטב ולחיים ולשלום אמן.

ואסור למקרי בספרא דאורייתא, בר חד
בלחודוי, וכלא צייתין ושתקין, בגין
דישמעון מלין מפומיה, פאילו קבילו לה
ההיא שעתא מטורא דסיני. ומאן דקרי
באורייתא, להוי חד קאים עליה, ושתיק. דלא
ישתמע בר דבור חד בלחודוי, לא תרין
דבורין, לשון קדש חד, וחד הוא, ולא תרין
דבורין, ואי תרין משתפחין בספר תורה,
גריעותא דרזא דמהימנותא איהו וגריעותא
דיקרא דאורייתא אשתכח בספר תורה, ובעי
חד קלא. מתרגם חד. ורזא דא קליפה ומוחא.
(רוא דעלמא דא ורזא דעלמא דאח).

בלא שתקין, וחד קארי, דכתיב, (שמות ב) וידבר
אלהים את כל הדברים האלה לאמר
איהו לעילא, וכל עמא לתתא, (דף ר"ז ע"ב)
דכתיב, (שמות יט) ויתצבו בתחתית ההר. וכתיב
(שמות יט) ומשה עלה אל האלהים.

והוא דקארי באורייתא, ישוי לביה ורעותיה
לאינון מלין, וכי איהו שליחא
דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל
עמא, דהא איהו קאים פדוגמא עלאה. בגין
כך, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון
מלין בקדמיתא בביתיה, ואי לאו, לא יקרי
באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע
אורייתא לעמא קדישא מה כתיב, (איוב כח) אז
ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולבתר,
ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וגו'.

אסור ליה למאן דקארי באורייתא למפסק
פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא
באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא,
יפסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא
דא, בפרשתא דשבתא אחרא.